

Döner Dönmez Yüzünde O Tebessüm

— molilaz · 30 Kasım 2013

suya yansıdıkça yok olan anılarımı seviyorum
renkleri karışıyor
unutuyor kaldırımlar yalnızlığını
karanlık bir oda bulsak
ışığı ilk yakan sen
döner dönmez yüzünde o tebessüm
mutluluk penceremize rüzgarlar dolsa

aşağı bakınca bitmezmiş gibi
insanlar dolaşırken gölgeleri de vardı
taşlar okşuyormuş gibi çiçeklerini
kalbine dokunurken
hangi dağın yamaçlarını süslüyordun
ellerim iki yana öyle çaresiz
beklerken seni

her şehrin ortasından bir ırmak geçmez
ışıkları ile geceye aşklarını teslim etmiş
susuşlar yansır kürekler kımıldadığında
sıcacık bir sevgi yağmuru
öpesim gelir dudaklarından

sonra unutulur yaşamak ne kadar güzel
ve ulaşılmaz gibi durur senin alnında
düşer kayalıklardan bir yankı
o korku ile kapatırım kirpiklerini
girmesin diye denizlerin dalgası rüyalarına

sevgi bu
bahçeler arar kendine
sıcak eller ve dokunuşlar sonrası
uykulu mırıltılar
sabah olana dek
yapraklarıyla konuşur bulut
içimizde binlerce bahar yangını

ađlayamazsın
yanakların teslim olmuştur geceye
dağ başlarına terk edilmiş yalnızlıklar gibi üşürüz
ađlayamazsın
sabahın ilk çiçekleri uyanır koynumuzda.